

Aquesta bestialització formal de la narració és complementada per la concepció totèmica de l'existència dels indis nord-americans, que tenen un paper secundari però crucial en la història. Tot plegat fa que les dues primeres parts de la novel·la siguin irresistiblement hipnòtiques, i que el lector quedi atrapat en una voràgine fabulosa que hibrida la poesia èpica, el ritual atàvic, l'aventura itinerant, el *thriller* d'acció, l'odissea trastornada, la faula màgica, el panteisme místic, el crit de ràbia, la salmòdia embogida, el deliri taquicàrdic i l'epopeia animista.

En els millors passatges, la novel·la és un monstre esplèndid i contradictori: sumptuós i enèrgic, però ple d'aflició. Com si el transcendentalisme nord-americà hagués estat ferit pel dolor de la història àrab contemporània -el plany de Mahmoud Darwish clavat als cors optimistes d'Emerson i Whitman-. Impressionant. Llàstima que, a partir de la pàgina 291, la narració es convencionalitzi i la història decaigui i s'extravii en un excés de coincidències i sobreexplicacions. Sigui com sigui, val la pena deixar-se devorar per aquesta novel·la bella i salvatge.

PONS, Pere Antoni. *Ànima una novel·la que mossega*. A: *Diari Ara*. 23 de febrer de 2014. <www.ara.cat/premium/cultura/Anima-novella-Que-mossega_0_1090091039.html>

Altres llibres del mateix autor a la biblioteca:

- Incendios. Oviedo : KRK, 2011 **T MOU**

➤ *Podeu trobar més informació del Club de lectura a:*
<http://biblioteca.reus.cat>

Club de lectura A

BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

Ànima de Wajdi Mouawad

Trobada el dia 1 d'abril
a 2/4 de 7 de la tarda.

Wajdi Mouawad

Wajdi Mouawad és actor, cineasta i un dels dramaturgs i escriptors d'expressió francesa de més rellevància del panorama actual. La tetralogia de teatre èpic *La sang de les promeses*, escrita i dirigida per ell i que inclou les obres *Litoral*, *Incendis*, *Boscós* i *Cels*, li va obrir les portes al renom internacional. Aquesta edició posa a l'abast del lector en català *Ànima*, la seva segona irrupció en el camp de la narrativa, i que ha obtingut el Gran Premi *Thyde Monnier* de la Societat General d'Homes de Lletres, el premi literari "Deuxième Roman de Laval", el premi *Phénix* de literatura i el premi *Méditerranée* i el premi Llibreter 2014 atorgat pel Gremi de Llibreters de Catalunya.

‘Ànima’, una novel·la que mossega.

Ja des de la primera pàgina, *Ànima* ens llança al cor sagnant de l'acció. El protagonista, Wahhch Debch, descobreix el cadàver de la seva esposa, assassinada de la manera més brutal: apunyalada als òrgans sexuals i violada, amb ejaculació inclosa, a través d'una ferida a l'estómac. A més, estava embarassada. El dolor del protagonista no podria ser, per tant, més espantós. En un instant, ho ha perdut tot i la seva humanitat ha quedat tocada irreparablement. La truculència de l'escena inicial infecta l'atmosfera de tota la novel·la, i alhora situa el lector en unes coordenades de violència, dol i bestialitat de les quals ja no s'escaparà.

L'argument que Wajdi Mouawad desplega a partir d'aquest començament és tan clàssic com efectiu. Debch és informat sobre la identitat de l'assassí i, en vista de la incomprendible passivitat policial, emprèn una cacera de l'home que el portarà des de Mont-real, al Quebec, fins a la banda americana de la frontera, a través del territori dels mohawks. Significativament, la persecució no està tan motivada per un afany de venjança com per la voluntat de Debch d'aclarir el misteri traumàtic que nia al fons de la seva infantesa, un misteri que està relacionat amb un dels episodis més terribles de la història dels palestins i que el dolor per l'assassinat de la seva dona ha mig desenterrat. Resumit així, resulta poderós; llegit com Mouawad ho presenta, és insòlitàment singular i impressionant.

Durant les dues primers parts de la novel·la -*Bestiae verae* i *Bestiae fabulosae* -, el periple desesperat de Wahhch Debch és narrat des del punt de vista dels animals que comparteixen les escenes amb ell. Cada capítol està titulat amb el nom científic - *Ratus norvegicus*, *Columba livia*, *Vulpes vulpes* - de l'animal que el narra. Pot semblar una astúcia vistosa, o una floritura efectista. No ho és. Al contrari, serveix per expressar amb més força la idea nuclear de la novel·la: que els humans són tant o més animals que els animals. A més, Mouawad fa que les bèsties narradores descriguin el que veuen sense fer judicis morals ni embarcar-se en exploracions psicològiques -els atributs humans dels personatges es mostren sobretot en els diàlegs- i que ho relatin amb un llenguatge directe, immediat, des d'una urgència instintiva. Això fa que la novel·la sigui molt primària i molt física, i que les escenes supurin sensorialitat. Per evitar de caure en la mecanització, Mouawad fa que cada animal narri des del seu món i la seva personalitat: la calma contemplativa de la boa constrictora, la vista panoràmica i amoral del corb, la lleialtat rabiosa del gos, la parsimònia distant de l'aranya, la solitud desconfiada del coiote...